

Mult așteptatul discurs al lui Dodon la ONU a fost nu numai prea lung, conceput să cuprindă totul, să compenseze, probabil, lipsa discursurilor sale de la adunările generale precedente, dar și încâlcit, repetitiv, contradictoriu, greu de înțeles pentru un străin. Nu a răsunit nicio idee nouă, le-a sonorizat pe cele vechi. Adunate la un loc, au produs o impresie penibilă: era ca și cum președintele Republicii Moldova vorbea la tribuna ONU din partea Rusiei, crezând că nimeni nu pricepe aceasta, scrie Nicolae Negru pe www.ziarulnational.md, preluat de Romanian Global News.

O bătălie geopolitică înverșunată

Dodon a adus la cunoștința lumii întregi că Republica Moldova este teritoriul unei bătălii geopolitice înverșunate între Occident și Rusia, punându-i pe ambii „jucători mari” pe același cântar, sugerând că răul ni se trage în egală măsură din Est și din Vest. Pentru el nu e nicio deosebire în faptul că Occidentul finanțează diferite proiecte sociale, economice, ajutând Republica Moldova să se mențină pe linia de plutire, să se democratizeze, și faptul că Rusia ocupă o parte a teritoriului nostru, lovește cu bâta economică, finanțează separatismul.

Suntem victima războiului geopolitic, s-a plâns „șmecherește” președintele moldav, temându-se să spună lucrurilor pe nume sau crezând că vorbește în fața unor proști.

A fost „război civil”

Dacă Volodymir Zelenski, președintele ucrainean, a arătat direct spre Rusia-agresoare, revanșardă, Dodon nu a pomenit deloc despre implicarea Armatei 14 în războiul de pe Nistru, punând toată vina pe umerii „elitei naționale” și „politicile mioape promovate de liderii momentului, agravate și de efectele dezmembrării fostei URSS”, care „au generat disensiuni în societate” și care „au degenerat în conflict armat”. Cu alte cuvinte, a avut dreptate Nicu Popescu, ministrul de Externe: nu a existat un război moldo-rus în 1992, a fost un „război civil”.

Dodon a solicitat „recunoașterea și respectarea de facto a statutului de neutralitate” a Republicii Moldova, consfințit în Constituție, considerând că „orice tentativă de a pune la îndoială acest statut este un act neprietenos” și „aprofundează și mai dramatic disensiunile interne”. Face aluzie cumva la Rusia, la faptul că aflarea trupelor sale pe teritoriul nostru încalcă neutralitatea fixată în Constituție? În niciun caz. El profită de ocazie să mulțumească Rusiei pentru intenția de a relua procesul de distrugere a munițiilor de la Cobasna.

„Chezășia succesului”

Deși amintește că de la tribuna ONU „au răsunat apeluri de retragere a militarilor și munițiilor străine de pe teritoriul Republicii Moldova”, Dodon nu pune problema retragerii trupelor ruse, referindu-se doar la „finalizarea procesului de evacuare și distrugere a munițiilor rămase pe teritoriul Republicii Moldova încă din vremurile fostei URSS”. „Chezășia succesului”, consideră Dodon, este „promovarea conceptului de recunoaștere internațională a neutralității militare a Republicii Moldova”.

„În cazul în care se va realiza reglementarea politică definitivă (s.n.) a conflictului transnistrean”, va dispărea și „necesitatea exercitării pe teritoriul nostru a misiunii de menținere a păcii”, subliniază el. Astfel, Republica Moldova renunță tacit la retragerea necondiționată a trupelor ruse și la transformarea misiunii militare de pacificare pe Nistru în una civilă. Spre satisfacția Moscovei, aceste chestiuni sunt legate de găsirea unei soluții care să placă Rusiei. Dar există vreo garanție că trupele ruse vor pleca după aceea? Nu ar putea Rusia urmări, ca în 2003, o soluție care să-i permită să rămână pe Nistru?

Neutralitate cu bază militară rusă

Dodon cere, de facto, recunoașterea neutralității militare a Republicii Moldova în condițiile existenței unei baze militare ruse pe teritoriul ei. E cum ai cere să recunoști drept treaz la minte pe un om amețit de alcool. El crede că, după ce Rusia, UE și SUA au ajuns la consens în privința înlăturării „regimului criminal” al lui Plahotniuc, ele ar putea ajunge la consens în problema transnistreană, acceptând soluția politică „elaborată și agreată de principalii actori politici pe intern”, considerând că s-a creat „o bună premisă pentru marile diplomații de a contribui decisiv la acest conflict înghețat și de a crea un precedent pozitiv pentru soluționarea altor zeci de asemenea cazuri pe întreg mapamondul”. Dodon se vede deja consultant internațional în conflictele înghețate „de la Lisabona la Vladivostok”.

O soluție politică acceptată fără retragerea trupelor înseamnă acceptarea unei baze militare ruse în spatele Ucrainei și în coasta UE. Să vedem care din „marile diplomații” vor fi atât de naive sau trădătoare ca Dodon.

Maia Sandu ca Dodon?

Dacă ceea ce a spus el la New York a fost coordonat „punctual” cu Maia Sandu, atunci trebuie să deducem că armonia relațiilor dintre ei cuprinde nu numai politica internă, ci și cea externă, că între Maia Sandu și Dodon nu există nicio diferență. Dar să nu ne grăbim cu concluziile, să vedem mai întâi cum se va „disocia” ea de el.